

عنوان مقاله:

مفهوم آمایش سرزمین و سیر تحولی آن در ایران

محل انتشار:

همایش ملی جغرافیا و آمایش سرزمین (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

فریبرز احمدی دهکاء - دانشجوی دکتری تخصصی جغرافیای سیاسی

فهیمه مولایی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی

عباس علیپور - کارشناس ارشد جغرافیای سیاسی

خلاصه مقاله:

آمایش سرزمین نوعی برنامه ریزی است که در آن تعامل بین انسان، محیط و فعالیت به عنوان عامل اساسی و تعیین کننده در تأمین اهداف توسعه، مورد کنکاش قرار می گیرد. این نوع برنامه ریزی با هدف استفاده از محیط جغرافیایی و منابع طبیعی مختلف سرزمین صورت می گیرد و استعداد و ظرفیت های هر منطقه را سنجش و آن را در سطح ملی پیاده می کند. علم جغرافیا بعنوان یک علم کاربردی که رابطه بین انسان و محیط را مورد ارزیابی قرار می دهد، نقش بسزایی در ساماندهی برنامه های آمایشی سرزمین دارد. زیرا از یک سو محیط جغرافیایی به عنوان یکی از پایه های اصلی برنامه ریزی در مطالعات آمایش سرزمین مطرح است و بدون شناخت صحیح از یک فضای جغرافیایی نمی توان به مؤلفه های مورد نظر دست یافت، از سوی دیگر انسان به عنوان بازیگر اصلی محیط نقش ساماندهی فعالیت ها را در فضای جغرافیایی به عهده دارد. بنابراین نقش کاربردی علم جغرافیا در آمایش سرزمین به عنوان یک اصل اساسی مورد بررسی قرار می گیرد. برنامه های آمایش سرزمینی در ایران در قبل و بعد از انقلاب اسلامی زمینه مناسبی را برای برنامه ریزی های کلان در کشور بوجود آورده است و علم جغرافیا همواره نقشی اساسی و پایه ای در شکل گیری این برنامه ها داشته است. در این مقاله ضمن بیان تعاریفی از آمایش سرزمینی به تحلیل برنامه های آمایش سرزمین در گذشته و مشکلات موجود بر سر راه این طرحها اشاره داشته و سیر تحولی آن را مورد بررسی قرار می دهد.

کلمات کلیدی:

آمایش سرزمین، محیط جغرافیایی، برنامه ریزی های کلان، انسان، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/242325>

